

ලක්දිව පුස්කොළ පොත්වල අක්ෂර පිළිබඳ හැඳින්වීමක්

- විල්ගොඩ සිරිවිමල හිමි

ප්‍රවේශය

විවිධ පත්‍රයන්හි අක්ෂර රචනා කිරීම ලක්දිවට පමණක් ආවේණික කරුණක් නොවන අතර එය පෙරදිග ඉන්දු නිම්න ශිෂ්ටාචාරයේ ද අපරදිග ශිෂ්ටාචාරයන්හි ද පැවති බව පුරාවිද්‍යාත්මකව සනාථ කොට ඇත. මෙම ලිපියෙහි අරමුණ ලක්දිව පුස්කොළ පොත්වල අන්තර්ගත අක්ෂර පිළිබඳ හැඳින්වීමක් සිදුකිරීම ය. ඒ අනුව ප්‍රථමයෙන් ම ශ්‍රී ලංකාව තුළ පවතින පුස්කොළ පොත් වර්ග පිළිබඳ හඳුනාගත යුතුය. මෙහිදී පුස්කොළ පොත් වර්ග වශයෙන් ගැනෙන්නේ විවිධ අක්ෂරවලින් රචනා වී ඇති පුස්කොළ පිටපත් ය. කේ. ඩී සෝමදාසගේ ලංකාවේ පුස්කොළ පොත් නාමාවලිය අනුව භාෂාමය වර්ගීකරණ අටක් හඳුනාගෙන ඇත.¹

- i. කාම්බෝජ අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- ii. තෙළිඟු අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- iii. දෙමළ අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- iv. නාගර අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- v. බුරුම අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- vi. මලයාලම් අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- vii. සියම් අක්ෂර පුස්කොළ පොත්
- viii. සිංහල අක්ෂර පුස්කොළ පොත්

වශයෙනි. මෙයින් දෙමළ හා සිංහල අක්ෂරවලින් රචනා කරන ලද පුස්කොළ පොත් හැර සෙසු පුස්කොළ පොත් ශ්‍රී ලංකාවට ඒ ඒ රටවල්වලින් රැගෙන පැමිණි පුස්කොළ පොත් විය යුතුය. ඇතැම් විට සංස්කෘත පුස්කොළ පොත් නාගර අකුරෙන් තොරව සිංහල අක්ෂරයෙන් ම රචනා කොට ඇති බව ද පෙනේ. ඒ අනුව මෙහිදී අපගේ අවධානය යොමුවන්නේ සිංහල අක්ෂරයෙන් රචනා කරන ලද පුස්කොළ පොත් කෙරෙහි ය. මෙම වර්ගයේ පුස්කොළ පොත් සිංහල

අක්ෂරයෙන් රචනා කරන ලද වුව ද ඒවායෙහි අන්තර්ගතය සිංහල භාෂාවට පමණක් සීමා නොවේ. ලක්දිව රචනා කරන ලද පුස්තකාල පොත්වලින් බොහෝ ප්‍රමාණයක් සිංහල අක්ෂරයෙන් රචනා වී ඇතත්, ඒවායේ ඇත්තේ පාලි ත්‍රිපිටකයයි.

පුස්තකාල පොත් අක්ෂර මාලාව

සිංහල අක්ෂරයෙන් පුස්තකාල පොත් රචනා කිරීමේදී නිශ්චිත අක්ෂර මාලාවක් පැවතියේ යැයි සංඛ්‍යාත්මක වශයෙන් දැක්වීම අපහසු වේ. එනම් රචකයාගේ අභිමතය පරිදි අක්ෂර භාවිතය වෙනස් කරන බැවිනි. ඒ බව 'මබ' යැයි දැක්විය යුත්ත එක ම පුස්තකාල පොතෙහි 'ඹ' යැයි යෙදීමෙන් තහවුරු වේ. සිංහල විෂය සම්බන්ධ පුස්තකාල පොතක් නම් සිංහල භාෂාවේ අක්ෂර පද්ධතියත් පාලි පුස්තකාල පොතක් නම් පාලි අක්ෂර පද්ධතියත් භාවිත වී ඇත. පාලි පුස්තකාල පොත්හි ඇත්තේ ද සිංහල අක්ෂර ම ය. ඒ සඳහා සංස්කෘත භාෂාව ආභාසයෙන් සකස් කරගත් සිංහල මිශ්‍ර අක්ෂර මාලාව යොදාගෙන ඇත. සංයුක්ත අක්ෂර ලිවීමේදී පුස්තකාල පොත්වලට ම ආවේණික වූ ක්‍රමයක් දැකිය හැකිය. විශේෂයෙන් මෙම සංයුක්ත අක්ෂර සකස් වී ඇත්තේ අවම ඉඩ ප්‍රමාණයක අකුරු ලිවීම සඳහාය.

ලක්දිව පුස්තකාල පොත්හි අන්තර්ගත අක්ෂර වර්ගීකරණය

ලක්දිව පුස්තකාල පොත්හි දැකිය හැකි අක්ෂරයන්ගේ සම්ප්‍රදායයන් අනුව ප්‍රධාන කොටස් හතරකට බෙදිය හැකිය.

- හංස අක්ෂර
- ගජ අක්ෂර
- මුතු අක්ෂර
- කාක අක්ෂර වශයෙනි.

මෙම වර්ගීකරණයට වෙනස් අදහසක් දක්වන ඇතැමෙක් සඳහන් කරන්නේ අක්ෂර වර්ග තුනක් පමණක් ඇති බවත් එම අක්ෂර වර්ග ලෙස,

ගජ

සිංහ

හංස

යනුවෙන් නම් කළ හැකි බවත් ය.² පුස්කොළ පොත්වල තවත් අක්ෂර වර්ගීකරණයක් වශයෙන්

හස්ති ශෛලිය

හංස ශෛලිය

කාක ශෛලිය

ලෙස ශෛලීන් තුනක් හඳුනාගෙන ඇත. මෙහිදී ප්‍රථම වර්ගීකරණයන්ගෙන් මුතු අක්ෂර ශෛලිය හා සිංහ අක්ෂර ශෛලිය ගිලිහී ගොස් ඇත.³ එහි තවත් බෙදීමක් වශයෙන් ම

මූලකුරු

ගජකුරු

සිහකුරු

යන්න දක්වන අතර මෙසේ අක්ෂර බෙදී ඇත්තේ පළාත් අනුව බව දීපාංජලී ඇල්ලේපොල දක්වයි. මෙම අදහස ම ඊට පූර්වයෙන් පුස්කොළ පොත් පිළිබඳ විශේෂ පර්යේෂණයක යෙදෙන ඩබ්.ඒ. සිල්වා විසින් සඳහන් කොට ඇත.

ඒ අනුව රුහුණට භාවිත වූ අකුරු කොන් සහිත වූ බැවින් මූලකුරු වශයෙන් ද මායා රට අකුරු වට බැවින් සිහකුරු ද පිහිටි රට අකුරු අණ්ඩාකාර බැවින් ගජකුරු ද වේ.⁴ අපගේ අදහස අනුව සිංහල පුස්කොළ පොත්හි භාවිත අක්ෂර වර්ග හතරක් ම බවයි. ඉහත පළමු වර්ගීකරණය හා තවත් එක් වර්ගීකරණයකින් හැර සෙසු වර්ගීකරණයන් තුළින් 'කාක' අක්ෂර වර්ගීකරණය ඉවත්ව ගොස් ඇත.

අක්ෂර වර්ග පිළිබඳ සංක්ෂිප්ත විග්‍රහය

හංස අක්ෂර

හංසයෙකුගේ හැඩයෙන් රවනා කොට ඇති බැවින් මෙම අක්ෂර විශේෂය හංසාකෂර නමින් හඳුන්වනු ලබයි. මෙම වර්ගයේ අක්ෂර සියුම් හා කුඩා ස්වරූපයකින් යුතුය. පුරාණයේ ඉතා වැදගත් ලේඛන සඳහා යොදාගනු ලැබුවේ හංස අක්ෂර බව එම ලේඛන පරීක්ෂා කිරීමෙන් පැහැදිලි වේ.

ගජ (හස්ති) අක්ෂර

හස්තියෙකුගේ දේහ විලාශයට අනුව රචනා කොට ඇති අක්ෂර විශේෂය ගජාක්ෂර හෙවත් හස්ති අක්ෂර නමින් හඳුන්වනු ලබයි. මෙම අක්ෂරවල විශේෂත්වය නම් පිරුණු ගෝලාකාර ස්වභාවයයි.

මුතු අක්ෂර

පුස්කොළ පොත් ලේඛන කලාව තුළ වඩාත් පැහැදිලි ම අක්ෂර විශේෂය මුතු අක්ෂර යි.

කාක අක්ෂර

කාක අක්ෂර හෙවත් කපුටු අක්ෂර නමින් හඳුන්වන මෙම අක්ෂර විශේෂය අපහැදිලි අක්ෂර විශේෂයක් වන අතර ඒවා පත් ඉරු මත අපිළිවෙළට රචනා කොට ඇත.

පුස්කොළ ලේඛන කලාවට ආවේණික වූ විශේෂ අක්ෂර

පුස්කොළ පොත්හි අන්තර්ගත අක්ෂරයන්හි ඇති සුවිශේෂ කරුණ වන්නේ සාමාන්‍ය ලේඛන කලාවට වඩා වෙනස් වූ අක්ෂරයන් පුස්කොළ පොත් හෝඩිය තුළ දක්නට ලැබීමයි. ඇතැම් විට එම අක්ෂර සාමාන්‍ය ලේඛනයක වෙනස් ආකාරයකින් පෙනී සිටියි. පුස්කොළ ලේඛනයක ඇති එම අක්ෂර සාමාන්‍ය ලේඛනයේ දක්නට ඇති ස්වරූපයෙන් උච්චාරණය කළ හොත් එය අර්ථ විපරිත වීමට ද හේතු වේ.

සිංහල පුස්කොළ පොත්වල ඇති සමාන ලක්ෂණවලින් යුත් අක්ෂර

පුස්කොළ පොත් අක්ෂරය	උච්චාරණය	පුස්කොළ පොත් අක්ෂරයන්ට සමාන සාමාන්‍ය අක්ෂර	එම අක්ෂර පුස්කොළ පොත්හි ඇති අයුරු
	ච	ඛ	
	ම	ඞ	
	න්	න්	
	න	න	
	ස	ස	
	ජ	ජ	
	හ	හ	

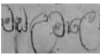

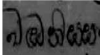

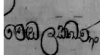

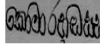

වචනය	පුස්කොළ පොත් වචනය	අක්ෂරය	පුස්කොළ පොත් අක්ෂරය
රාජාමච්චො		ච්චො	
පච්චන්ථිකානං		ච්ච	
ඵස්ස පච්චය		ච්ච	

පුස්කොළ පොත්හි සංයුක්ත අක්ෂර භාවිතය

පුස්කොළ පොත් ලේඛන කලාව තුළ සංයුක්ත අක්ෂර භාවිතය අතිශයින් වැදගත් වේ. ඉහත දැක්වූ උදාහරණවලින් ද යම් ප්‍රමාණයකට එහි පවත්නා ගැටලුකාරී ස්වභාවය පැහැදිලි වේ. සැබවින් ම එහි ගැටලුකාරී ස්වභාවය ඇති වන්නේ ආධුනිකයන් විෂයෙහි ය. එම සංයුක්ත අක්ෂර කවර ආකාරයකට උච්චාරණය කළ යුතු ද යන්න ඒ අතර මූලික වේ. පහත දක්වා ඇත්තේ එවැනි උදාහරණ කීපයකි.

වචනය	පුස්කොළ පාඨය	සංයුක්ත අක්ෂරය	පුස්කොළ අක්ෂරය
අම්බවිඨො		විඨො	
සුඛබ්බට්ඨිකා		ට්ඨි	
මිච්ඡාදිට්ඨි		ට්ඨි	

මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ අල්ප ටිකාරය හා මහප්‍රාණ යිකාරය සංයුක්ත වීමේදී සාමාන්‍ය අක්ෂර දෙකක් සංයුක්ත වනවාට වඩා වෙනස් ආකාරයට හෙවත් සුවිශේෂ ආකාරයට සංයුක්ත වන ආකාරයයි.

වචනය	පුස්තකාල පාඨය	සංයුක්ත අක්ෂරය	පුස්තකාල අක්ෂරය
මණ්ඩලමාලෙ		ණඩ	
බණ්ඩනිස්සං		ණඩ	
මෙණ්ඩලක්ඛණං		ණඩ	
කොමාරහණ්ඩස්ස		ණඩ	

ඉහත උදාහරණවලින් පෙනෙන්නේ 'ණඩ' යන සංයුක්ත අක්ෂරය ආකාර කීපයකින් සංයුක්ත අක්ෂරයන් බවට පත් වී ඇති ආකාරයයි. ඒ අනුව 'ට්ඨ' හා 'ණ්ඩ' යන අක්ෂර යුගල දෙක ම සංයුක්ත වී ඇත්තේ එක ම ක්‍රමවේදයක් ඔස්සේ බව පැහැදිලි වේ. එසේ ම අක්ෂර තුනක් එකට බැඳුණු අවස්ථාවන් ද දැකිය හැකි බව ලගමුව පෙන්වා දෙයි.⁵ ඒ සඳහා උදාහරණ වශයෙන් ඔහු විසින් 'ඤ, ක්ව' ආදි සංයුක්ත පෙන්වා දෙන අතර එහිදී සිදුව ඇත්තේ ව්‍යඤ්ජන අක්ෂර දෙකකට ස්වරයක් බද්ධ වීමය. සෘජුව ම ව්‍යඤ්ජන අක්ෂර තුනක් සංයුක්ත වන අවස්ථා ව්‍යාකරණ කෘතීවල ඇත. එවැනි එක් අවස්ථාවක් වශයෙන් මොග්ගල්ලාන ව්‍යාකරණයේ ඇති 'ච්ඡඞ්' වැනි වචන දැක්විය හැකිය. එම වචන ව්‍යාකරණයට අනුව නිර්මාණය කොට ගත් කෘතීම වචන වේ. රේපය භාවිත කිරීම සංයුක්ත අක්ෂර භාවිතයේ තවත් අවස්ථාවකි.⁶ රේපය භාවිතය පාලි පුස්තකාල පොත්වල දක්නට

නොලැබෙන අතර සිංහල හා සංස්කෘත පුස්තකාල පොත්වල අන්තර්ගත වේ.

පුස්තකාල ලේඛනයේ නිශ්චිත (අනුස්ථාවරය) භාවිතය

පුස්තකාල පොත් ලේඛනයේ තවත් විශේෂිත අක්ෂර භාවිතයක් වශයෙන් නිශ්චිතය හෙවත් බින්දු ලිවීම දැක්විය හැකිය. බින්දුව ලිවීමේ එම විශේෂත්වය සඳහා හේතු වී ඇත්තේ ද පුස්තකාල ලේඛන කලාවයි. පුස්තකාල පොත් ලේඛන කලාව අපහසු කරුණකි. එබැවින් ලේඛකයා නිරතුරුව පත් ඉරුවකින් උපරිම ප්‍රයෝජන ගැනීමට කටයුතු කරනු ලබයි. ඒ අනුව එහි පහත පරිදි ලක්ෂණ දෙකක් හඳුනාගත හැකිය.

- i. පත් ඉරුවක් අක්ෂර එක් ජේලියට සිටින පරිදි රවනා කිරීම
- ii. පත් ඉරුවකින් උපරිම ප්‍රයෝජන ගැනීම හෙවත් උපරිම අක්ෂර සංඛ්‍යාවක් රවනා කිරීමට උත්සහ කිරීම

යනුවෙනි. මෙම කරුණු දෙක ම බින්දුව රවනා කිරීමේදී හේතුවන්නට ඇතැයි උපක්ලපය කළ හැකිය. ඒ අනුව ඇතැම් අවස්ථාවලදී බින්දුව රවනා කිරීමේදී සාමාන්‍ය ආකාරයට අක්ෂරයකට පරව රවනා කරන අතර ඇතැම් අවස්ථාවන්හි අක්ෂරය මධ්‍යයේදී රවනා කරනු ලබයි. එසේ ම ඇතැම් අවස්ථාවකදී අක්ෂරයේ ඉහළින් ද දැකිය හැකිය. උදාහරණ පහත පරිදි වේ.

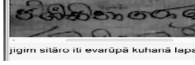
සාමාන්‍ය ලේඛන විධිය

සංඛාර, ලහිංසු, බොධිං

විශේෂිත ලේඛන විධිය

- සංඛාර - මෙහි සකාරයේ මධ්‍යයේ බින්දුව ලියනු ලබයි.
- ලහිංසු - මෙහි හකාරයේ ඉස්පිල්ලේ මධ්‍යයෙහි බින්දුව ලියනු ලබයි.
- නිජ්ඨිංසිතාරො - මෙහි ගකාරයේ ඉස්පිල්ලේ මධ්‍යයෙහි බින්දුව ලියනු ලබයි.

උදාහරණ :

වචනය	පුස්තකාල පොත් උදාහරණ
ස්පූං	
නිජිගිංසිතාරො	

නිග්ගහිතය හෙවත් බිත්ඳුව යෙදීමේදී දැකිය හැකි තවත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ වර්ගාන්ත අක්ෂර භාවිතයයි. එනම්, විශේෂයෙන් පාලි පුස්තකාල පොත් රචනයේදී නිග්ගහිතය වෙනුවට එම වචනයේ වර්ගාන්තය භාවිත කිරීම ද සිදු වේ. ඒ අනුව සංජය යන්න සඤ්ජය වශයෙන් ද සංඛාර යන්න සඛිකාර වශයෙන් ද භාවිත කිරීම දැක්විය හැකිය. එම ස්වභාවය සරණඛකර මෙධඛකර යන භාවිතයන්හි වඩාත් කැපී පෙනෙයි. එහෙත් නිග්ගහිතය භාවිතයේදී වර්ගාන්තයන්ට මූලිකත්වය නොදීම සිංහල පුස්තකාලවල දැකිය හැකි විශේෂිත කරුණකි. එය වඩාත් තහවරු වන්නේ සං උපසර්ගය යොදනු ලබන්නේ නම් සියයට අනුනමයක් ම වර්ගාන්තය භාවිත නොකොට නිග්ගහිතය ම භාවිත කිරීමට පුස්තකාල පොත් රචකයන් උත්සුකව ඇත. එය ඇතැම් විට සිදුවන්නේ වෙනත් අක්ෂරයක් රචනා කිරීමට වඩා බිත්ඳුව රචනා කිරීම පුස්තකාල රචකයා පහසුවක් ලෙස සැලකූ නිසා ද විය හැකිය.

ක්‍රමාරස්චාමී පෙන්වාදෙන ආකාරයට පුස්තකාල අක්ෂර ලිවීමේදී සම්මත රීතීන් ද පැවතී ඇත. ඒ අනුව සමාන පදයන්ගෙන් යුක්තවීම, ඉස්පිළි පාපිළි ආදියෙන් සමානවීම, මෘදු හා කලාත්මක ස්වරූපයෙන් රචනා කිරීමත් යන ආදිය වේ.

ඒ බව වඩාත් හොඳින් තහවරු වන්නේ ඇතැම් අවස්ථාවන්හි විධිමත් ක්‍රමය භාවිත නොකොට අවිධිමත්ව බිත්ඳුව යොදා රචනා කිරීම හේතුවෙනි. ඒ අනුව එසේ රචනා වූ වචන කීපයක් මෙසේ දැක්විය හැකි ය.⁷

පුස්තකාල පොත්වල වර්ගාන්ත අක්ෂර භාවිතය

මෙමගින් අදහස් කරනු ලබන්නේ නිග්ගහිතය සඳහා වර්ගාන්තය භාවිත කිරීම තුළ සිදුවන සංයුක්ත අක්ෂර නිරූපණය වී ඇති ආකාරය පෙන්වාදීමයි. මෙසේ සිදුව ඇත්තේ ඇතැම් විට සිංහල ලේඛන රීතීන් පාලියට පිවිසීම නිසාද විය හැකි ය. ඒ අනුව එවැනි අවස්ථාවන් කීපයක් පහත දැක්වේ.

විධිමත්	අවිධිමත්
පඤ්ඤා	පංඤා
කඤ්ඤා	කංඤා
සඤ්ඤා	සංඤා

සාමාන්‍ය ව්‍යවහාරය	පුස්තකාල පොත් ව්‍යවහාරය
භුඤ්ජිත්වා	
අඛගවිජ්ජා	
නිස්සරණඤ්ච	

පුස්තකාල පොත්වල අක්ෂරයන්හි සංශයස්ථාන කීපයක්

පුස්තකාල අක්ෂර කලාව වනාහි ඉතා සියුම් කලාවකි. එසේ ම තල්පතක අක්ෂර රචනය ද තරමක් දුෂ්කර ක්‍රියාවකි. එසේ ම සිංහල අක්ෂර මාලාව ද සමාන අක්ෂරයන්ගෙන් සැදුම් ලත් අක්ෂර මාලාවකින් සමන්විත භාෂාවකි. මේ හේතුවෙන් පුස්තකාල පොත්හි ඇතැම් අවස්ථාවන්හි අක්ෂර පැටලිලි සහිත ස්වභාවයක් නිරූපණය කරයි. එහි අවස්ථා දෙකකි. එනම්,

- i. අක්ෂරයන්හි කුඩා සංකේත හේතුවෙන්
- ii. බැඳි අකුරු හේතුවෙන්

ඒ අනුව ‘හ’ අක්ෂරය හා ‘භ’ අක්ෂරය අතර ඇත්තේ සියුම් වෙනසකමකි. එබැවින් එම අක්ෂර දෙක සාවද්‍ය ලෙස යම් යම් අවස්ථාවන්හි දැකිය හැකිය. ත අක්ෂරය හා න අක්ෂරය අතර ඇත්තේ

ද එවැනි ම ලක්ෂණයකි. බැඳීම් පිළිබඳ විමසීමේදී උප්පජ්ජනි හා උපපජ්ජනි යන වචන දෙක ගත හැකිය. ඒ අනුව මෙම වචන දෙකෙහි ම ඇත්තේ සමාන අර්ථයක් වුවත් පයනු දෙක බැඳීම නො බැඳීම මත වචනය වෙනස්වීම දැකිය හැකිය. සකාරය හා සකාරය අතර ඇත්තේ ද එවැනි ම සමානත්වයකි.

පුස්තකාල ලේඛන කාලාවේ විශේෂ සංකේත

පුස්තකාල ලේඛන කලාවේ අක්ෂරයන්ට අමතරව විවිධ අර්ථ ප්‍රකාශ කරන සංකේතයන් ද වේ. ඇතැම් විට එම සංකේතය අක්ෂරයක් තුළින් ද විය හැකිය. ඒ අනුව නැවත කිවයුතු පාඨයක් පුස්තකාල පොත් ලේඛන කාලාවෙහි නොදක්වන අතර ඒ සඳහා සුවිශේෂ සංකේතයක් වශයෙන් ‘පෙ’ අක්ෂරය භාවිත කරයි. ‘පෙ’ යනුවෙන් අදහස් කරනුයේ ‘පෙය්‍යාල’ යන්න වන අතර ඇතැම් රටවල් වල ඒ සඳහා ‘ප, ල, ඩ’ යන අක්ෂර ද භාවිත කරනු ලබයි. මීට අමතරව කුණ්ඩලනීය වැනි සංකේතයන් ද භාවිත කර ඇත. කුණ්ඩලනීයෙන් නැවතීමේ තිත ද සංකේතවත් කරන්නකි. ඇතැම් පුස්තකාල පොත්වල විනුදිය ද දැකිය හැකිය.

වර්තමානය වන විට පුස්තකාල පොත් කියවීමේදී එහි ඇති උග්‍රතත්වය හඳුනාගත් පසුකාලීන පාඨකයන් එම පුස්තකාල පොත්වල යම් යම් උග්‍රත පූර්ණයන් ද සිදුකොට ඇත. එම උග්‍රත පූර්ණයන් සාමාන්‍ය ව්‍යවහාරික අක්ෂර හැඩයන්ගෙන් යුක්ත වන අතර ඇතැම් විට විවිධ තීන්ත භාවිත කොට එසේ සිදුකොට ඇත.

සාරාංශය

මිශ්‍ර සිංහල අක්ෂර පද්ධතිය පදනම් කොට සංස්කෘත, පාලි, මලයාලම් හා සිංහල භාෂාවන්ට අයත් පුස්තකාල පොත් ලක්දිවදී රචනා කොට ඇති අතර එයින් ත්‍රිපිටකය හා බුදුදහම සම්බන්ධ පුස්තකාල පොත් රචනා සඳහා විශේෂයෙන් හස්ති, හංස හා මුතු අක්ෂර භාවිත කොට ඇත. යන්ත්‍ර මන්ත්‍ර ආදිය අදාළ පුස්තකාල රචනා සඳහා කාක අක්ෂර වැඩි වශයෙන් භාවිත වී ඇත. ඒ අනුව අක්ෂර වර්ග හතරක් පුස්තකාල

පොත් ලේඛන ශිල්පීන් ස්වකීය ලේඛනයන් සඳහා යොදාගෙන ඇත. එසේ ම පුස්තකාල පොත් ලේඛනයේ වැදගත් ම කරුණු දෙකක් වශයෙන් සංයුක්ත අක්ෂර භාවිතය හා අනුස්ථාර භාවිතය විශේෂත්වයක් ගනී. සංයුක්ත හා අනුස්ථාර භාවිතයෙන් ලේඛකයන් ප්‍රෝත්සාහි වී ඇත්තේ අඩු ඉඩක් තුළ වැඩි ප්‍රමාණයක් රචනා කිරීමයි. පුස්තකාල රචනය යනු සංකීර්ණ මෙන් ම සියුම් කාර්යයක් වන අතර මනා ශික්ෂණයකින් හා ඉවසීමෙන් කළයුතු කාර්යයක් වශයෙන් පෙන්වාදිය හැකිය.

ආන්තික සටහන්

1. සෝමදාස. කේ.ඩී. 1959. ලංකාවේ පුස්තකාල පොත් නාමාවලිය, සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ: සැලැස්ම.
2. මේධංකර නායක ස්ථවිර, ඇතිපොල, පුස්තකාල ලෙඛන කලාව.
3. ඇල්ලේපොල, දීපාංජලී. 2008. පුස්තකාල ලේඛන සම්ප්‍රදාය හා එහි අන්තර්ගත ලේඛන ප්‍රයෝග පිළිබඳ විමසීමක්, 57 පිටුව.
4. කුලසූරිය, ඒ. 1996. පුස්තකාල පොත් ලේඛන කලාව, සංස්කෘතික පුරාණය වෙළුම 1 නො. 2. කොළඹ: 35 පිටුව.
5. ලගමුව. ඒ, 2006. ශ්‍රී ලංකාවේ පුස්තකාල පොත් ලේඛන කලාව, සංස්කෘතික කටයුතු පිළිබඳ දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ: 134 පිටුව.
6. එම.
7. කුමාරස්වාමි, ඒ. 1962. මධ්‍යකාලීන සිංහල කලා, සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ: 50 පිටුව.